

Arrest

nr. 149 368 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 april 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef vermelde beslissing vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…)

mevrouw: (…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 15/04/2015.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1:

- 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum te krijgen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat de bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van de grief betreffende artikel 8 EVRM door de Raad. Voorts moeten ook argumenten van een verzoekende partij bekeken worden die inhouden dat geen toepassing mag gemaakt worden van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, “*Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel*”.

Verzoekster betoogt als volgt, na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht:

“In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische gronden waar de overheid zich op baseert.

Als feitelijke gronden vermeldt verweerster dat verzoekster:

- niet in het bezit is van een geldig visum

- Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum te krijgen.

Uit de stukken blijkt dat verzoekster wel degelijk een officiële verblijfplaats heeft en de overheid hier minstens van op de hoogte is door de verklaring van wettelijke samenwoning.

Deze verklaring is tevens een eerste stap in een poging om haar verblijf te regulariseren op grond van samenwoning met een Belgische onderdaan.

Hieruit blijkt dat zij juist wel initiatief neemt om wettig verblijf te bekomen.

*In die zin zijn de feitelijke gronden niet juist, noch precies geformuleerd, minstens onvolledig.
Er is geen sprake van een afdoende motivering.*

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De bestreden beslissing gaat in tegen de praktijk van de overheid om zowel bij huwelijksaanvragen als de wettelijke samenwoning het onderzoek door het Parket af te wachten.

Uit de stukken blijkt dat op vraag van het Parket zelf de termijn om een advies af te leveren werd verlengd met 3 maanden.

Verzoekster begrijpt dan ook geenszins hoe het bestuur tot de bestreden beslissing is gekomen en niet de gebruikelijke procedure heeft afgewacht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestuur rekening heeft gehouden met de verklaring van wettelijke samenwoning en het daarmee gepaard gaande onderzoek door het Parket.

Hiermee moet worden rekening gehouden, immers dhr. BAYSAN heeft de Belgische nationaliteit, indien zou / zal blijken dat de relatie echt is, heeft verzoekster recht op verblijf.

De bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig genomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

De bestreden beslissing gaat in tegen de praktijk/de vaste gedragslijn van de overheid om zowel bij huwelijksaanvragen als de wettelijke samenwoning het onderzoek door het Parket af te wachten.

Uit de stukken blijkt dat op vraag van het Parket zelf de termijn om een advies af te leveren werd verlengd met 3 maanden.

Verzoekster mocht er dan ook op rekenen dat zij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerde.

Beide voormelde beginselen werden hiermee geschonden.

Het middel is gegrond.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin verzoekster zelf de juridische en feitelijke gronden van de bestreden beslissing weergeeft, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

3.3. Verzoekster stelt dat ze wel degelijk een officiële verblijfplaats heeft en de overheid hiervan op de hoogte is maar de Raad ziet niet in hoe dit betoog de bestreden beslissing aan het wankelen kan brengen, nu verzoekster in de eerste plaats aangewreven wordt dat ze op illegale wijze in het Rijk verblijft. De Raad leest nergens in de bestreden beslissing dat verzoekster verweten wordt geen officiële verblijfplaats te hebben. Voor zover verzoekster gewag maakt van een eerste stap om haar verblijf te regulariseren dient de Raad op te merken dat deze gunstige inschatting die verzoekster heeft van haar eigen zaak niet maakt dat ze op legale wijze in het Rijk verblijft.

3.4. Verzoekster werpt verder op dat de bestreden beslissing ingaat tegen de praktijk en gedragslijn van de overheid om zowel bij huwelijksaanvragen als bij wettelijke samenwoning het onderzoek van het parket af te wachten maar de Raad heeft geen weet van dergelijke praktijk en verzoekster laat na enig stuk neer te leggen aangaande deze praktijk of gedragslijn. Alleszins kan een praktijk of gedragslijn de verwerende partij geen vrijstelling verlenen om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de overheid immers oplegt om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven indien een vreemdeling niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten, quod in casu.

3.5. Verzoeksters betoog dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de verklaring van wettelijke samenwoning mist feitelijke grondslag aangezien de bestreden beslissing duidelijk stelt, *“Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum te krijgen.”* Vermits verzoekster niet aantoont dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing in het bezit was van een geregistreerde verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, laat staan houder is van een verblijfsvergunning in dit verband, is de bovenvermelde motivering van de bestreden beslissing deugdelijk en pertinent.

3.6. Uit het feit dat het parket de termijn verlengt om een advies te verstrekken inzake de registratie van verzoeksters verklaring van wettelijke samenwoning, kan verzoekster niet dienstig afleiden dat ze hiermee vrijgesteld zou zijn van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.7 In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uw Zetel moet in de eerste plaats nakijken of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag.

Gelet op de periode van samenwoning die vaststaat, staat hiermee tevens het gezinsleven vast.

Vervolgens stelt zich de vraag of er een inmenging is in dit gezinsleven ?

Aangezien het gaat om een eerste toelating geschiedt er geen toetsing a.d.h.v. art. 8, lid 2 EVRM.

Het EHRM heeft wel geoordeeld dat er in dat geval moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en de fair balance toets.

De beslissing werd genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

In het onderzoek naar de fair balance toets dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel.

De vraag of men gezins- en of familieleden van personen die in België leven zal toelaten hangt af van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang.

Welke belangen wegen in casu het zwaarst door : de familiale of deze van de staat ?

Er moet worden rekening gehouden met het feit dat dhr. [B.] de Belgische nationaliteit heeft en als het Parket zou oordelen dat de relatie echt is verzoekster recht heeft op verblijf.

Met deze specifieke situatie - waar de overheid over zwijgt - moet worden rekening gehouden.

Meer nog, deze belangen moeten voor Uw Raad zwaarder doorwegen dan deze van de staat.

Verzoekster meent dat de gezinsbelangen in casu primeren en heeft hiermee een schending van artikel 8 EVRM aangetoond.

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan dhr. [B.].

Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Het middel is gegrond".

3.8. Er is een lopend onderzoek naar schijnsamenwoning en verzoekster blijft voornamelijk steken in een theoretisch betoog inzake artikel 8 EVRM en concretiseert het gezinsleven met de Belgische partner, laat staan met familieleden in België, niet met enkel een kopie van een verhoorverslag bij de politie in het kader van een onderzoek naar een schijnsamenwoning, zodat niet blijkt dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ten overvloed, mocht dit toch het geval zijn kan worden aangenomen dat het in casu een eerste binnenkomst betreft, zodat dient te worden onderzocht of verweerder in het kader van zijn positieve verplichtingen de verderzetting van verzoeksters gezinsleven op Belgisch grondgebied diende te respecteren. Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die er in se in bestaan om bij haar partner te blijven met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, doch waartegen nog een onderzoek naar schijnsamenwoning loopt waardoor deze verklaring nog niet werd geregistreerd, hoewel zij nooit eerder een duurzaam legaal verblijf gekend heeft en tijdens illegaal verblijf een wettelijke samenwoning is aangegaan met de Belgische partner en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragssluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omorie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5

september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)). Voorts houdt het bevel om het grondgebied te verlaten niet in dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt en houdt het evenmin in dat zij voorgoed gescheiden wordt van haar partner. Het betreft niet meer dan een tijdelijke verwijdering van verzoekster van het Belgisch grondgebied. Daarenboven houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Rijk binnen te komen. Eenmaal terug in het herkomstland, staat het verzoekster vrij de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven, eenmaal de verklaring van wettelijke samenwoning werd geregistreerd. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het verhindert ook niet dat in België alsnog een vestigingsprocedure wordt opgestart als de verklaring van wettelijke samenwoning met de Belgische onderdaan alsnog geregistreerd wordt. Verzoekster kan bezwaarlijk verwachten dat verwerende partij vooruitloopt op een eventueel gunstig advies van het parket aangaande de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning. Gelet op de elementen die verzoeksters zaak kenmerken, kan er dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder is tekort geschoten in zijn positieve verplichtingen. Ten slotte kan de bestreden beslissing niet “*de bescherming geboden aan dhr. [B.]*” schenden vermits hij niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA